

taas kerran se sisältä tuhoaa puhaltaa valon pois, vieden kohti pimeää. synkimpinä aikoina tunnen olevani yksin. kipu on ympärilläni aitoina, estää minua lähtemästä. vankina olen tämä on tarkoitettu pelastajille unohdetuille jotka itsekin unohdin heille jotka antavat kätensä muille antavat turvaa kuoppaan pudonneille syvältä juurista he nostavat eksyneet eivät kääntäisi selkäänsä, eivät pois menneet edes synkimmän kohdalla antoivat itsensä kurjimman kohtalon syvimmällä haudalla ettei kukaan putoaisi pois pois luolasta jossa yksin kuolemaa silmiin katsot elävien kirjaan tuonelasta he nostavat kun annat kätesi kiitos siitä että olette olemassa antamassa toivon lämmintä kipinää parempaa valoa luodessa